

O čertici Fridolíně

Leonora Spořádaná žila ve své spokojené domácnosti spokojeným životem. Ovšem, pokládala by jej za spokojenější, nebýt její sousedky čertice Fridolíny. Ach děti, co ta se jen Leonory nazlobila! Byla to taková kopa vrtochů, chvíli jasno, chvíli pláč, tu se rozčílila, tu zase hýkala štěstím; na tom ovšem není nic špatného, vždyť každý z nás má své období, ale Fridolína, panečku, ta si nenechala nic pro sebe! Neustále vycházela ze svého domečku uprostřed rušné ulice a co chvíli vbíhala do domečku Leonory Spořádané, tu pro máslo, tu pro okenu, tuhle jí došel prášek na prádlo, další den zase jar. K tomu přidávala neustále pikantní historky ze svého života, co ten její čert Ancíáš zase provedl, co její čertovské holky kde vymamlasily a neustále pokřikovala, výskala, poplakávala, probouzela Leonoru časně ráno, běhala za ní i večer, nedělní oběd se neobešel bez toho, aniž by nezaťukala nebo se nevynořila uprostřed hodování její střapatá hlava za oknem. Leonora celkem snášela všechny Fridolíniny rozmary, ovšem do té doby, než se Fridolína stala marnivou a začala všechny kolem kritizovat; tenhle jí nebyl dobrý, ten zase topí malá koťátka, tahle je matka k ničemu, tahle hodně tancuje, tamta naopak netancuje vůbec, ten zase rád sladké vínečko, tamten pokuřuje přes míru. Zdálo se, že na světě není nic v pořádku a Leonora Spořádaná, která chtěla svůj spořádaný svět stůj co stůj, se rozhodla, že s touhle čerticí všechny svazky zpřetrhá, přeruší, KONEC!!! Telefon vyškubla ze zdi, na dveře napsala !NERUŠIT!, Fridolíně se vyhýbala, jak jen mohla a pila pro uklidnění večer co večer čaj z meduňky lékařské.

Samozřejmě Fridolína si našla po čase jinou známou, kterou začala zahrnovat svým zájmem, když u Leonory nepochodila, ale co se nestalo. Po nějaké době začala být Leonora jakási nejistá. Přistihla se, jak u okna potajmu vyhlíží („šla už Fridolína nakupovat? Beztak se někde zakecá a vyprodají jí zase rohlíky, jako už tolikrát“). Najednou se jí doma zdálo být trošku moc ticho a nic se nedělo, v televizi taky nic, když nepočítáte hloupé reklamy na sýr Pribina. Ušlechtilé knihy už Leonora přečetla třikrát.

Náhle zjistila, namoutě, že jí Fridolína fakt schází. No a tak zapojila telefon, strhla cedulku na dveřích a dveře doširoka otevřela. To víte, milé děti, že Fridolína už za nimi stála. Leonora se na ni mile usmála, poptala se na zdraví a když Fridolína začala překotně vykřikovat o angíně pectoris, bolavé ledvině, hluchém pravém uchu, pokecala se při tom vyprávění kečupem (jedla zrovna hltavě párek v rohlíku), vše bylo zase, jak má být. Fridolína se hnala dovnitř, Leonora ji samozřejmě nabídla kafičko a pak jako za starých časů jen občas kývla na ten kafemlejek (Fridolíně stačil k diskusi houpací kůň).

A tak Leonora poznala na vlastní kůži, že přátele nemáme proto, aby byli takoví, jako je chceme mít, ale právě proto, abychom s nimi tvořili mozaiku světa. Fridolína hopsavá Leonoře usedlé dávala trošku vzruchu, který Leonora potřebovala a Leonora usedlá poskytovala Fridolíně vnitřní klid. Tak jako stromy doplňují svoji zelení modř nebe, tak se doplňují lidé rozdílnými vlastnostmi, každý je jiný proto, aby ladil s tím druhým a předával své vlastnosti na místa, kde nejsou a chybí. A náš svět je potom krásně barevný.

Takže o Leonoru se nebojte. Věřte mi, měla by velmi smutný život, kdyby proti ní seděla nějaká ušlechtilá žirafa a celý den jen moudře pokyvovala hlavou! To by byla velká nuda a Leonoru by nic neobčerstvilo. Stejně tak by nepochodila Fridolína, mít za kamarádku nějakou famfárnici, se kterou by si brzy vjely do vlasů.

Proto nepřetvářejte kamarády! Snažte se je spíš pochopit. Pokud nemají zrovna zlé srdce (a to má málokdo), můžete jim hodně dobrého dát a také oni obohatí vás. A bude přitom dost legrace.